

Του Μητροπολίτου Δυτικής και Κεντρίας Ευρώπης

κ. κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΥΑΖΙΓΙ

Ενθρονιστήριος λόγος

Παρίσι 20-09-2008

«Αὕτη δε ἐστὶν ἡ αἰώνιος ζωὴ ἵνα γινώσκωσιν σὲ τὸν μόνον ἀληθινὸν Θεὸν, καὶ ὃν ἀπέστειλας Ἰησοῦν Χριστόν» (Ιω. 17,3).

Ας εἶναι αὐτὰ τὰ πρῶτα μου λόγια σ' αὐτὴν τὴν ευλογημένη γη.

Μακαριώτατε,

Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς,

Ἐξοχώτατοι,

Ἀδελφοί ἐν Χριστῷ

Θα ἤθελα νὰ ἀρχίσω ευχαριστώντας τὸν Θεό, ὁ ὁποῖος ἐπέτρεψε νὰ συγκεντρωθῶμε σήμερα ἐδῶ γιὰ τὴν ἐνθρόνισή μου, ἐμοῦ τοῦ ἀναξίου, ὡς Μητροπολίτη Δυτικής καὶ Κεντρίας Ευρώπης τοῦ Πατριαρχείου Ἀντιοχείας. Θα ἤθελα νὰ ευχαριστήσω καὶ τὸν Μακαριώτατο Πατριάρχη Ἀντιοχείας κ. κ. Ἰγνάτιο Δ' καὶ ὅλους τοὺς ἀρχιερεῖς, μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Πατριαρχείου Ἀντιοχείας, οἱ ὁποῖοι δια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μέ ἐξέλεξαν γιὰ τὴν ἐπιτέλεση τοῦ ἱεροῦ τούτου καθήκοντος.

Ἀπὸ τῆ νεαρῆ μου ηλικία μού δόθηκε νὰ κατανοήσω ὅτι ἡ ἀληθινὴ χριστιανικὴ ζωὴ δὲν υφίσταται δίχως τὴ μίμηση τοῦ Χριστοῦ, τὴ συνεχή ἀναζήτηση τῆς παρουσίας Του, τὴν ἐμβάθυνση στὴν περιπέτεια τῆς μεταστροφῆς καὶ τῆς ἀποκλίσεως τῆς καρδίας καὶ στὸ κάλεσμα γιὰ τὴν ἀνακαίνιση στους κόλπους τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴ διακονία τῶν ἀνθρώπων τοὺς ὁποῖους ἐξέλεξε γιὰ νὰ μείνει μέσα τους. Αὐτὸ με καθοδήγησε ἀργότερα νὰ ἀκολουθήσω τὸν μοναχικὸ βίον, ὁ ὁποῖος σηματοδότησε τὴν ὑπαρξή μου. Ὁ μοναχὸς δὲν ζεῖ γιὰ τὸν ἑαυτόν του, ἀλλὰ γιὰ τὸν κόσμον ἐν Θεῷ. Παρὰ τὴν ιδιότητά μου ὡς ἐπισκόπου, ἐγὼ παραμένω μοναχός, καὶ θα ζήσω γιὰ τὴν ἐπισκοπὴ μου καὶ γιὰ τὸν λαὸν τοῦ ὁποῖο μού ἐμπιστεύθηκε ὁ Θεός.

Κατὰ τὴν εἰς ἐπίσκοπον χειροτονία μου, ἐδῶ καὶ 13 ἔτη περίπου, ἔθεσε τὸ Ἅγιο Ευαγγέλιο ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου, ἐνῶ επικαλοῦσαν οἱ ἀρχιερεῖς τὸ Ἅγιο Πνεῦμα. Ἡ ἀκλόνητη καὶ διακαὴς μου ἐπιθυμία εἶναι αὐτὸ τὸ Ευαγγέλιο νὰ παραμένει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου, νὰ υπακούω πάντα σ' αὐτὸ καὶ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, που ἀποτελεῖ τὸ περιεχόμενό του, νὰ εἶναι ἡ μοναδική μου ἀναφορά.

Θα ήθελα στην αρχή να δηλώσω στα τέκνα της αντιοχειανής μας Μητροπόλεως, που ξαπλώνονται σε διάφορες χώρες της Ευρώπης, ότι θα τους διακονώ με όλη μου τη δύναμη, με απόλυτη ταπείνωση και κατά τις θείες εντολές. Ο πρώτος μου στόχος θα είναι η καθοδήγησή τους προς τον λόγο αυτό, να τους αποκαλύψω πόσο ο λόγος αυτός είναι πηγή ζωής στον καθένα και σε όλο τον κόσμο. Δεν θα είμαι μεταξύ σας, αγαπητοί μου νομοθέτης, αλλά πατέρας. Θα προσπαθήσω, με την πράξη αλλά και με τα λόγια μου, να σας δείξω πώς «ο Χριστός κρύβεται στις εντολές Του, και πώς Τον βρίσκουμε όταν τον αναζητούμε» (Μάρκος ο Ασκητής, Ο πνευματικός νόμος, 191). Ο Χριστός δεν είναι ούτε άνω στον μακρινό ουρανό, ούτε κάτω, αλλά μπροστά μας, μάλλον μέσα μας, και εμείς περιμένουμε να τον συναντήσουμε. Θέλω η Εκκλησία να συμμετέχει στις χαρές και στις λύπες σας και να σας υποστηρίζει. Διότι αυτή μόνο, δηλαδή η Εκκλησία, μπορεί να το κάνει αυτό. Σας λέγω χρησιμοποιώντας τα λόγια του Αποστόλου Πέτρου στον παράλυτο: «ἀργύριον και χρυσίον οὐχ ὑπάρχει μοι, ὁ δὲ ἔχω τοῦτό σοι δίδωμι· ἐν ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Ναζωραίου, ἔγειραι καὶ περιπάτει» (Πράξ. 3,6).

Θέλω να σας υπενθυμίσω ότι εμείς είμαστε μια οικογένεια και ότι ο καθένας από μας πρέπει να αισθανθεί την ευθύνη. Όλοι μας είμαστε μέλη του λαού του Θεού, «ἔθνος ἐκλεκτόν, λαὸς εἰς περιποίησιν» (Α΄ Πετ. 2,9). Όλοι μας, επίσκοπος, ιερείς, μοναχοί και λαϊκοί, συμμετέχουμε στο «βασιλίον ἱεράτευμα», πράγμα που μάς καθιστά, τον καθένα κατά το χάρισμά του, συμμετόχους στην ζωή της Εκκλησίας. Γι' αυτό προσεύχομαι στον Θεό να μπορέσουμε, όσο το δυνατόν γρήγορα, να πραγματοποιήσουμε την κοινωνία και την συνεργασία μας στα διάφορα πεδία του εκκλησιαστικού βίου, για να δώσουμε τη μαρτυρία Του καθαρότερη και να δείξουμε στον κόσμο ότι κάθε τι μεταξύ μας πραγματοποιείται με σεβασμό και ομόνοια, και ειδικά με αγάπη. Εδώ σ' αυτό το σημείο δεν ξεχνάω τους αδελφούς και συλλειτουργούς, ιερείς και διακόνους, με τους οποίους θα είμαστε διάκονοι του ουρανίου θυσιαστηρίου, και οι οποίοι θα έχουν εξαιρετικά την αγάπη και την φροντίδα μου.

Η πορεία μου αυτή ταλαντεύεται μεταξύ δύο πόλων: του πόλου της τεράστιας διαφορής, που οφείλεται στην παρουσία των τέκνων μας σε διάφορες χώρες, με διαφορετικούς πολιτισμούς και γλώσσες. Και του πόλου της ενότητας διότι ανήκουμε στην μία Εκκλησία. Η ενότητα αυτή, αν και η ευχαριστία αποτελεί το σημείο αναφοράς της και τον λόγο της υπάρξεώς της, πρέπει να εκφραστεί στις οργανώσεις και στην ποιμαντορία. Ως εκ τούτου η αποστολή μας είναι να συνεργαζόμαστε όλοι μαζί, χέρι χέρι, για να συνδυάσουμε όσο μπορούμε καλύτερα αυτή τη διαφορά με την ενότητα. Πράγμα που ενισχύει την

αντιοχειανή μας αποστολή για μια ενωμένη Μητρόπολη σ' αυτές τις χώρες. Και στο σημείο αυτό δεν θα λησμονήσουμε όσα έργα επιτελέστηκαν στο παρελθόν, ειδικά με τους κόπους του προκατόχου μας, τρισμακάριστου Γαβριήλ αρχιερέως, που θεωρούνται ως βάση πάνω στην οποία θα χτίσουμε.

Θέλω να απευθυνθώ ειδικά στην νεολαία, η οποία πολλές φορές μπορεί να μην αισθάνεται άνετα μέσα στην Εκκλησία, να της πω ότι τους θέλουμε μαζί μας και ότι αυτοί «κατέχουν τη δύναμη για να νικήσουν τον διάβολο» και η δύναμη αυτή μας είναι αναγκαία. Πρώτον θα τους ακούσω και θα τους καλέσω στο συμπόσιο του καθήκοντος που μας περιμένει. Μέσω μιας ποιμαντορίας, που σέβεται την γνήσια παράδοση και είναι ανοιχτή στα σύγχρονα προβλήματα, θα προσπαθήσω να τους πείσω ότι ο Χριστός τους αγαπάει «την μέγιστη αγάπη» και τους θέλει μάρτυρες της αγάπης, της ειρήνης και της δικαιοσύνης Του. Θα επιδιώκουμε όλοι μαζί, σύμφωνα με το πνεύμα του Ευαγγελίου, να βρούμε πώς θα αντιμετωπίσουμε τα καθημερινά μας προβλήματα αλλά και τα προβλήματα της καταναλωτικής μας κοινωνίας με απλότητα, με στόχο να δώσουμε καινούργιο νόημα για κάθε τι που έχει χάσει την αξία του στον παρόντα κόσμο. Πρέπει με πάση θυσία να βοηθήσουμε τους νέους ώστε να βρουν τον εαυτόν τους μέσα στην Εκκλησία, και εν συνεχεία να εκπληρώσουν το νόημα της υπάρξεώς τους.

Εφόσον απευθύνουμε στα αγαπητά τέκνα της Μητροπόλεώς μας, χαιρετώ εν Χριστώ Ιησού, από αυτόν τον ιερό τόπο, το Παρίσι, όλες τις ενορίες μας στην Γαλλία, στη Γερμανία, στην Αγγλία, στην Ελβετία και στην Αυστρία, και τις ενορίες της αγγλικής μας εξουχίας στην Αγγλία. Όπως και όλους όσους δεν τους γνωρίζουμε ακόμη και μας γνωρίζουν, τους οποίους έχουμε μεγάλη λαχτάρα να συναντήσουμε σε όλες τις χώρες της Ευρώπης.

Η παρουσία μας εδώ στην Ευρώπη δεν είναι ούτε προσωρινή, ούτε τυχαία. Είναι σίγουρα θέλημα Θεού. Πρέπει να ανακαλύψουμε το μυστικό της παρουσίας μας εδώ, για να κατανοήσουμε τον στόχο την προσκλήσεώς μας. Η συνάντηση της Αντιοχείας με την Δύση δεν είναι κάτι καινούργιο. Αναφέρω παραδειγματικά τις επιστολές που ανταλλάχθηκαν τον Δ' αιώνα μεταξύ του αγίου Συμεών του Σηλίτη και της αγίας Γανφιάφ της Παριζιάνας και άλλων πολλών. Οι ανατροπές της ιστορίας και η αμαρτία των ανθρώπων είναι αυτά που μας χώρισαν. Ιδού όμως που δίδεται ξανά η ευκαιρία να επανασυνδεθούν οι γκρεμισμένες γέφυρες.

Ήθελε ο Θεός να κληθούμε Αντιοχειανοί σ' αυτό το ευρωπαϊκό χώρο, το μοναδικό κατά την πολιτιστική του εμπειρία, με τις επιστημονικές του ρίζες και τις πολλές λαμπρές του φάσεις τις οποίες οφείλει στον χριστιανισμό. Η Ευρώπη

σήμερα με το πνευματικό της πνεύμα απαγορεύει κάθε ανάμειξη των θρησκευτικών στοιχείων με τα πολιτικά, όσο και αν διαφέρει η υλοποίηση του στόχου αυτού από χώρα σε χώρα. Η αλήθεια είναι ότι αυτό το δείγμα, με τις όσες ατέλειές του, επιβεβαίωσε την δυνατότητα που έχει για να υψώσει την κοινωνία και να την αναπτύξει. Γι' αυτό εμείς το σεβόμαστε και ωφελούμαστε από τα αποτελέσματά του. Αυτό στο οποίο θέλω να σταθώ ειδικά είναι ότι αυτός ο ευρωπαϊκός χώρος υφίσταται πολλές μεταβολές, όχι μόνο από την πλευρά της εξαπλώσεώς του προς την Ανατολή, δηλαδή σε χώρες που είναι παλαιά γνωστές με την ορθοδοξία τους, μέσα στο πλαίσιο της ιδέας μιας ενωμένης Ευρώπης, αλλά και από την πλευρά των αλλαγών που αφορούν την κοινωνική, νομοθετική και ηθική του σύνθεση.

Το να είμαστε Αντιοχειανοί στην Ευρώπη, αυτό σημαίνει πρωτίστως να προέλθουμε από το Ευαγγέλιο του Ιησού. Αυτό που διαβάζουμε στις Πράξεις των Αποστόλων, ότι οι Μαθητές αποκαλούντο χριστιανοί πρώτα στην Αντιόχεια, δεν σημαίνει γεωγραφική υπαγωγή στην πόλη «Αντιόχεια», την τότε πρωτεύουσα του ανατολικού τμήματος της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας, χωρίς βέβαια την υποτίμηση της αξίας της Γεωγραφίας και της πολιτιστικής υπαγωγής μας σ' εκείνο το μέρος του κόσμου από όπου ανέτειλαν ο Χριστιανισμός και οι άλλες μονοθεϊστικές θρησκείες. Το απόσπασμα αυτό σημαίνει, πριν απ' όλα, ότι η Γεωγραφία ανήκει πλέον στον Ιησού, και ότι κάθε πολιτιστική κατάρτιση των Χριστιανών, όπου γης, εάν δεν προέρχεται από τον Ιησού και δεν στηρίζεται σ' αυτόν, έχει μηδενική αξία. Η αποστολή μας σήμερα στην Ευρώπη, εάν θα θέλαμε να είμαστε πραγματικά και όχι μόνο κατά όνομα Αντιοχειανοί, είναι να γίνουμε μάρτυρες αυτής της χριστιανικής ταυτότητας, με ό,τι συμπεριλαμβάνει, εμπάθυνση στο Ευαγγέλιο και άνοιγμα προς τους άλλους συνανθρώπους. Επομένως, αν η αντιοχειανή ταυτότητα επικεντρώνεται στο Ευαγγέλιο, τότε μόνο γινόμαστε εμείς Αντιοχειανοί στην Ευρώπη, όσο βέβαια ανήκουμε στο Ευαγγέλιο και φωτιζόμαστε απ' αυτό. Αποστολή μας είναι ακόμη να προσεγγίσουμε οποιεσδήποτε μεταβολές γίνονται σ' αυτή την μεγαλοπρεπή ήπειρο, δίχως φόβο ή φανατισμό, ακολουθώντας το Ευαγγέλιο του Ιησού. Σίγουρα οι κοινωνικές και πολιτιστικές αλλαγές και η ταχεία επιστημονική εξέλιξη επιβάλλουν στην ορθόδοξή μας νοοτροπία και στην εκκλησιαστική μας συμπεριφορά καινούργιες πρακτικές, οι οποίες μας ήταν άγνωστες στο παρελθόν.

Η μέσω του πνεύματος του Ευαγγελίου προσέγγισή μας στις μεταβολές και στην ταραχή που βιώνει η ευρωπαϊκή ήπειρος έχει ως επακόλουθο να υπενθυμίσουμε όπου είναι αναγκαία η υπενθύμιση, να αναρωτιόμαστε όπου

επιβάλλεται η απορία και να ασκήσουμε κριτική όπου πρέπει. Στο επίπεδο αυτό εμείς ζητάμε τη συνεργασία απ' όλες τις δυνάμεις και τις οργανώσεις αυτής της ευρύτερης ευρωπαϊκής κοινωνίας. Και δεν ξεχνάω εδώ τον σημαντικό ρόλο του Ινστιτούτου του Αγίου Σεργίου στο Παρίσι και της Ορθόδοξης Θεολογικής Σχολής στο Κάμπρετζ, με τους οποίους θα είμαστε σε πλήρη συνεργασία όπως και θα είμαστε οι σταθεροί τους υποστηρικτές. Και ιδού ακούω δυνατά το κάλεσμα του Θεού για να ιδρύσουμε το δικό μας κέντρο στην Ευρώπη για την διαφύλαξη της αντιοχειανής παραδόσεως και για την εξάπλωσή της στις χώρες αυτές.

Το Πατριαρχείο Αντιοχείας, που έζησε τον περασμένο αιώνα και ζει ακόμη υπό την αιγίδα και προστασία του πατρός και πατριάρχη μας κ. κ. Ιγνάτιο μια μεγάλη πνευματική και ποιμαντική ανανέωση, θα συνεχίσει την έμπνευση και την καθοδήγησή μας. Στηριζόμαστε κυρίως στις ευχές του πλήθους των μοναχών και μοναζουσών στον Λίβανο και στη Συρία, και θα αναφερθώ ειδικά στις μοναχές της Ιεράς Μονής Κοιμήσεως της Θεοτόκου – Μπλεμμάνα, οι οποίες αναζωογόνησαν την αντιοχειανή μοναστική παράδοση ως κύριος συμμετοχος αυτής της ανανεώσεως. Οι προσευχές τους, που συνοδεύουν τις προσευχές των μοναστηριών της Ευρώπης, θα μας καθιστούν εμάς πιο άγρυπνους, πιο ουσιαστικούς στον κόσμο μας και πιο δυνατοί στην πορεία μας για την διαφύλαξη της ενότητας της αντιοχειανής μας Εκκλησίας.

Βλέπω, Μακαριώτατε, ότι αυτό υπάρχει από την πρώτη στιγμή της ενθρονίσεώς μου σ' αυτή την Μητρόπολη. Διότι βλέπω αγαπητούς, που δεν ανήκουν στη Μητρόπολή μας στην Ευρώπη. Ήρθαν από την πατρίδα, από την Δαμασκό, την Βηρυτό, το Χαλέπι, την Ταρτούς, την Λαοδίκεια, την Μαρμαρίτα και από άλλες περιοχές, ήρθαν ειδικά για να συνορτάσουν μαζί μας. Αυτό με αναγκάζει να υμνήσω την Αντιόχεια λέγοντας:

«Αντιόχεια, Αντιόχεια, έγειρε το βλέμμα σου και κοίταξε, ιδού τα τέκνα σου προσήλθαν σ' εσένα από τον βορά, τον νότο, τη δύση και την ανατολή. Σκέπασέ τους, λοιπόν, με τη θερμότητα των φτερών σου».

Σας χαιρετώ όλους και σας ευχαριστώ. Χαιρετώ ιδιαίτερα τους αδελφούς μου, μαζί με τους οποίους διακόνησα για πολλά χρόνια στην Επισκοπή Πύργου – Ουάνδι Αννασάρα (Κοιλάδα των Χριστιανών).

Από την πλευρά μας, και απέναντι στην δύσκολη πολιτική και οικονομική κατάσταση που ζει η Εκκλησία μας στη Μέση Ανατολή, πρέπει να ενδιαφερόμαστε πάντοτε να προσφέρουμε κάθε δυνατή βοήθεια κατά το δυνατόν, και να ενθαρρύνουμε κάθε προσπάθεια των τέκνων μας, οι οποίοι δεν

έχουν όλοι την δυνατότητα έστω και για στοιχειώδη εκπαίδευση. Διότι οι γονείς τους αντιμετωπίζουν το δίλημμα «ψωμί ή σχολείο».

Η Εκκλησία μας σηκώνει τον σταυρό των χωρών της Μέσης Ανατολής και συμπονάει με τα τέκνα της. Πρέπει να φανερώσουμε την ανάγκη τους για δικαιοσύνη. Καλωσορίζω τους εξωχοτάτους πρέσβεις των χωρών μας, και τους επιβεβαιώνω ότι θα είμαστε και εμείς, κατά το δυνατόν, πρέσβεις για την εγκατάσταση της ειρήνης και της δικαιοσύνης στις χώρες μας. Στην συνάφεια αυτή πρέπει να υπενθυμίσω επαναληπτικά ότι αυτό το μέρος του κόσμου, όπου γεννήθηκε ο Χριστιανισμός, αδειάζει από την χριστιανοσύνη του και η φωνή του Χριστιανού σιγά σιγά σβήνει εκεί. Μη ξεχνάμε ότι οι άγιοι τόποι είναι αγιασμένοι λόγω των προσωπικοτήτων που αγίασαν σ' αυτούς, και όχι λόγω των πετρών τους.

Διό, η αποστολή μας, ως Αντιοχειανών, πρέπει να μας επιτρέψει να δείξουμε την μαρτυρία της συμβίωσης που ζούμε με τους συμπολίτες μας μουσουλμάνους. Πράγμα που θα μας επιτρέψει να συμβάλουμε στον δύσκολο διάλογο μεταξύ των πολιτισμών και θρησκειών, ο οποίος διάλογος θεωρείται ένα από τα ενδιαφέροντα θέματα που απασχολούν την Ευρώπη και τον κόσμο.

Η αφοσίωσή μας προς τις χώρες της καταγωγής μας δεν μάς εμποδίζει καθόλου, αντίθετα μάλλον μάς διδάσκει να είμαστε αφοσιωμένοι και στις χώρες όπου βρισκόμαστε σήμερα και να σεβόμαστε τους νόμους και τα έθιμά τους. Είναι επιβεβλημένο καθήκον μας να καταβάλουμε προσπάθειες για την ένταξη και την μεταφορά, όσο το δυνατόν, ό,τι αφορά την σχέση μας με τις ρίζες μας. Καλωσορίζω την παρουσία των εκπροσώπων των πολιτικών αρχών των χωρών, των πόλεων και των χωριών όπου μένουν οι πιστοί μας, και τους διβεβαιώνω ότι η τίμια παρουσία τους έχει μεγάλη σημασία για μάς.

Η παρουσία μας στην Ευρώπη μάς δίδει την ευκαιρία για γνωριμία με τις λοιπές ορθόδοξες Εκκλησίες, η μοίρα των πιστών τους ήταν να μάς προηγηθούν στον δρόμο της αποδημίας. Είναι μια μοναδική ευκαιρία να συναντιούνται εδώ Εκκλησίες έχουσες την ίδια πίστη και την ίδια αποστολή σε βιωμένη πραγματικότητα και κοινή μαρτυρία. Η συνάντηση αυτή υποτίθεται ότι θα πλουτίσει την αμοιβαία πνευματική μας εμπειρία και τις διαφορετικές μας παραδόσεις. Εμείς θα συμμετέχουμε σε όλες τις γενικές ορθόδοξες συνάξεις στις διάφορες χώρες της Μητροπόλεώς μας, και θα μεριμνάμε συνέχεια για τη συνάντηση των καρδιών και την υποστήριξη κάθε συνεργασίας σε όλα τα πεδία και σε κάθε κοινή μαρτυρία. Έτσι εκπληρώνουμε την αντιοχειανή μας αποστολή στην συμφιλίωση και την ομόνοια. Ίσως να μας δοθεί η ευκαιρία να συμβάλουμε με τους αδελφούς μας, την στιγμή που κρίνει ο Θεός, στην δημιουργία ενός

εκκλησιαστικού περιβάλλοντος που θα εκφράζει πιο καθαρά την ενότητα της ορθόδοξης Εκκλησίας μας. Η παρουσία των εκπροσώπων αυτών των Εκκλησιών μαζί μας απόψε είναι τρανή επιβεβαίωση ότι ο Θεός θα μας δώσει την χάρη και την δύναμη για να συνεργαστούμε όλοι προς δόξαν Θεού.

Η παρουσία μας στην Ευρώπη, έξω από τους παραδοσιακούς ορθόδοξους εκκλησιαστικούς τόπους, μάς δίδει ακόμη μια ιστορική ευκαιρία προς συνάντηση του ευρωπαϊκού Χριστιανισμού, μακριά από κάθε σεκταρισμό, περισσότερο εχθρικό, που παρουσιάζεται στις χώρες μας. Οι δυτικές χριστιανικές εκκλησίες μας υποδέχθηκαν ως αδελφούς, και η παρουσία των εκπροσώπων αυτών μεταξύ μας αυτή τη βραδιά αποτελεί απόδειξη αυτού του γεγονότος. Έχουμε τη διάθεση να συμμετέχουμε στους διάφορους οικουμενικούς διαλόγους, όπου η αλήθεια και η αγάπη θα είναι στο ίδιο επίπεδο, για να μαρτυρήσουμε, μέσω αυτών και με απόλυτη ταπείνωση, την ζωντανή και ευαγγελική ορθοδοξία που επιθυμεί να γκρεμίζει τους αδαμάντινους πύργους μέσα στους τοίχους των οποίων πολλές φορές περιορίζεται αυτή η ορθοδοξία και να εμπλουτιστεί από ό,τι υπαγορεύει το Πνεύμα στις άλλες εκκλησίες, για να είναι ευλογημένο το όνομα του Κυρίου σε εμάς και στους αδελφούς μας. Και δεν ξεχνάμε το ξεχωριστό ρόλο της Αντιοχείας και του πατρός και πατριάρχου μας κ. κ. Ιγνατίου Δ' σ' αυτόν τον τομέα. Αυτό ακριβώς τόνισε ο πάπας Ιωάννης-Παύλος Β' στον ορθόδοξο πατριαρχικό καθεδρικό της Παναγίας στη Δαμασκό κατά την επίσκεψή του στη Συρία το 2005:

“ L'intérêt et l'activité que Votre Béatitude développe, depuis bien des années, pour la cause de l'unité du peuple de Dieu, sont connus de tous. Je les apprécie profondément et j'en rends grâce à Dieu..”

Τέλος, θα ήθελα να τονίσω ότι η διακονία μας θα προσπαθήσει να είναι ένας τόπος, όπου τα αδέλφια συναντιούνται και ζούνε ως μια κοινωνία αναζητούσα τον Κύριο και ενωμένη μαζί Του, όχι μόνο στην Ευχαριστία, αλλά και στην κοινή σκέψη, στην συνεργασία, στην κοινωνία, στην εκμάθηση της αδελφικής αγάπης, στο μαρτύριο, στο άνοιγμα προς τους άλλους και στη διακονία τους. Σας προσκαλώ όλους στο χαρούμενο τούτο συμπόσιο, στο οποίο αν συμμετέχετε και αν μπορείτε να ζήσετε αυτό το κοινό αποστολικό βίωμα, θα στηριζόσαστε στη Ζωή και θα πηγάζουν η ζωή μέσα σας αυτή ποταμοί που κυλούν και ξεδιψούν τους διψασμένους. Με τα λόγια, την πράξη και τη συμπεριφορά σας κηρύττετε τον Ιησού Χριστού σωτήρα του κόσμου, λέγοντας: «Γεύσασθε καὶ ἴδετε ὅτι χρηστὸς ὁ Κύριος» (Ψαλ. 33,9) και «Υπὲρ μέλι καὶ κηρίον τῷ στόματί μου» (Ψαλ. 118,103). Είναι μεγάλη πρόκληση, αλλά και δεν έχουμε στη

διάθεσή μας άλλη λύση παρά μόνο το να αφηνόμαστε στην Ελπίδα μας (1 Πετ. 3,15). Επομένως και να επιτρέψουμε στον Χριστό να μας αξιώσει να αγαπάμε και να διακονούμε όλα τα δημιουργήματα παρά την αναξιότητά μας «ἵνα ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ πᾶν γόνυ κάμψη ἐπουρανίων καὶ ἐπιγείων καὶ καταχθονίων, καὶ πᾶσα γλῶσσα ἐξομολογήσῃτε ὅτι Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς, εἰς δόξαν Θεοῦ Πατρὸς» (Φιλ. 2,10-11). Κατανοώ απόλυτα τις δυσκολίες αυτής της αποστολής αλλά προσδοκῶ την μέριμνα και την ευσπλαχνία του Θεού εφ' ημάς. Δεν γράφει στην Αποκάλυψη «καὶ ὁ καθήμενος ἐπὶ τῷ θρόνῳ σκηνώσει ἐπ' αὐτούς. Οὐ πεινάσουσιν ἔτι, οὐδὲ διψήσουσιν ἔτι οὐδ' οὐ μὴ πέση ἐπ' αὐτούς ὁ ἥλιος, οὐδὲ πᾶν καῦμα, ὅτι τὸ ἀρνίον τὸ ἀνά μέσον τοῦ θρόνου ποιμαίνει αὐτούς, καὶ ὀδηγεῖ αὐτούς ἐπὶ ζωῆς πηγᾶς ὑδάτων, καὶ ἐξαλείψει ὁ Θεὸς πᾶν δάκρυον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν» (Απο. 7,15-17) ;

Ζητώ επίμονα να μη με ξεχάσετε στις προσευχές σας. Διότι τις έχω ανάγκη για να ζήσω.